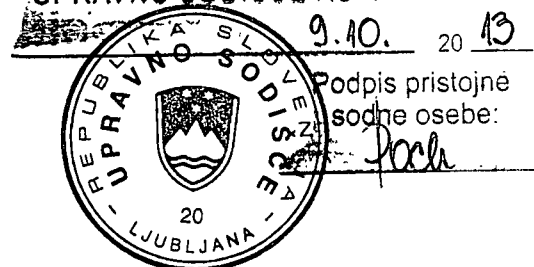

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnica in višja sodnika mag. Damjan Gantar kot predsednik in dr. Boštjan Zalar in Agata Zavašnik kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Valentine Rustja kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: TELEKOM SLOVENIJE, d.d., Cigaletova 15, Ljubljana, ki jo zastopa odvetniška družba Kavčič, Rogl in Bračun iz Ljubljane, zoper toženo stranko: INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacije javnega značaja**,

o **tožbi** zoper prvo točko izreka odločbe št. 090-234/2011/10 z dne 30. 1. 2013,

na seji dne 9. oktobra 2013

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi in se prva točka izreka izpodbijane odločbe št. 090-234/2011/10 z dne 30. 1. 2013 odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.
- II. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. V izpodbijani prvi točki izreka odločbe je tožena stranka na podlagi 2. člena Zakona o Informacijskem pooblaščenju (ZInfP), 3. in 4. odstavka 27. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) in 1. ter 2. odstavka 251. člena ZUP o pritožbi družbe Si.mobil d.d. iz Ljubljane zoper odločbo št. 01-6000-I-039415/2011 z dne 10. 10. 2011 Javnega podjetja Energetika Ljubljana d.o.o. iz Ljubljane odločila, da se pritožbi prosilca delno ugodi in se izpodbijana odločba delno odpravi ter se odloči: organ je dolžan prosilcu v roku 31 dni od vročitve odločbe v obliki fotokopij posredovati informacije, ki jih tožena stranka navaja v treh alinejah, pri čemer je pri posameznih informacijah določeno, da mora zavezanec prekriti določen del informacij. V drugi točki izreka je odločeno, da se glede podatkov, ki jih mora zavezanec prekriti, pritožba prosilca zavrne.
2. Tožnik vlaga tožbo zoper prvo točko izreka odločbe tožene stranke in v njej me drugim uveljavlja, da ji izpodbijani del odločbe krši varovanje poslovnih skrivnosti. Predlaga odpravo odločbe, podrejeno pa tudi vrnitev zadeve toženi stranki v ponovno odločanje. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka z zakonitimi obrestmi.
3. Upravno sodišče je dne 4. 3. 2013 ugodilo zahtevi za izdajo začasne odredbe tožeče stranke. Sodišče je dne 3. 5. 2013 prejelo obširno vlogo prizadete stranke, naslovljeno kot „*umik zahtev za dostop do informacij javnega značaja*“, v kateri prizadeta stranka natančno opisuje potek postopka v tej in še v treh drugih upravnih sporih in da je v vseh štirih zadevah sodišče začasno zadržalo izvršitev izpodbijanega akta. V tej vlogi prizadeta stranka pravi, da v skladu z 1. odstavkom 134. člena ZUP „*v celoti umika svoje zahteve*“ za dostop do informacij javnega značaja, „*saj nima več interesa pridobiti zahtevanih informacij.*“ V vlogi navaja, da lahko Upravno sodišče v skladu z 2. odstavkom 135. člena ZUP s sklepom ustavi postopke ter odpravi odločbe organov in odločbe Informacijskega pooblaščenca. Iz vloge izhaja, da jo je prizadeta stranka poslala v vednost tudi toženi stranki.
4. Na poziv sodišča je tožeča stranka v vlogi z dne 10. 5. 2013 odgovorila sodišču, da ne umika tožbe.

Obrazložitev k prvi točki izreka:

5. Tožba je utemeljena iz drugih razlogov, kot jih navaja tožeča stranka.

6. Sodišče je tožbi ugodilo in izpodbijani del (prvo točko) izreka odločbe odpravilo in zadevo v tem delu vrnilo toženi stranki v ponoven postopek iz drugih razlogov, kot jih navaja tožeča stranka. Ti razlogi so naslednji:

7. Umik zahtevka prosilca za dostop do informacije javnega značaja po izdaji dokončne odločbe Informacijskega pooblaščenca pravno ni urejen. Določili 134. in 135. ZUP o umiku zahtevka se namreč nanašata samo na umik zahtevka do vročitve odločbe. ZUP torej umika zahtevka stranke po vročitvi upravne odločbe stranki ne ureja. ZUS-1 in ZDIJZ tudi ne urejata pravnih posledic umika zahtevka, če prosilec umakne zahtevek za dostop do informacije javnega značaja po vročitvi v upravnem sporu izpodbijane odločbe. ZUS-1 temelji na konceptiji subjektivnega upravnega spora, kar pomeni, da Upravno sodišče izvaja presojo zakonitosti upravnih aktov samo pod pogojem, da izpodbijani akt pomeni odločitev o pravici ali pravni koristi bodisi tožeče stranke, bodisi prizadete stranke. V obravnavanem primeru je upravni spor namenjen varstvu dveh ustavnih pravic in sicer do svobodne gospodarske pobude tožeče stranke iz 1. in 2. odstavka 74. člene Ustave glede na to, da tožeča stranka uveljavlja kršitev varstva poslovnih skrivnosti ter ustavne pravice prizadete stranke do dostopa do informacije javnega značaja iz 3. odstavka 39. člena Ustave v zvezi z 5. odstavkom 15. člena in zakonsko pravico do dostopa do informacije javnega značaj iz 1. odstavka 1. člena ZDIJZ. Za odločitev v tem upravnem sporu je bistveno, da je prosilec, četudi šele tekom upravnega spora, nedvoumno umaknil zahtevek in pojasnil, da nima več interesa za dostop do prvotno zahtevanih podatkov. Vendar pa sodišče postopka ne more ustaviti, ker tožnik ni tožbe umaknil (34. in 2. točka 46. člena ZUS-1), za zavrženje tožbe zaradi pomanjkanja pravnega interesa tožeče stranke pa tudi ni podlage, saj tožeča stranka v tem upravnem sporu varuje pravico do svobodne gospodarske pobude, v katero bi ji bilo nedopustno poseženo v primeru zavrženja ali zavrnitve tožbe, glede na to, da očitno prosilec ne potrebuje več zahtevanih podatkov in je od zahtevka odstopil. V primeru zavrženja tožbe, ali tudi – po vsebinski obravnavi tožbe – v primeru zavrnitve tožbe bi namreč moralo Javno podjetje Energetika Ljubljana podatke iz prve točke izreka odločbe posredovati prizadeti stranki v tem upravnem sporu v nasprotju z jasno izraženo voljo prizadete stranke, zaradi česar bi bil poseg nepotreben oziroma v nasprotju z načelom sorazmernosti (3. odstavek 15. člena Ustave). Takšno stanje je nevzdržno z vidika načela pravne države (2. člen Ustave), zato je sodišče zapolnilo pravno praznino z metodo *argumentum a cohaerentia*, ki temelji na domnevi, da je pravni sistem notranje povezana in usklajena celota in da zato v njem ne sme biti antinomij. V primeru dvomljivih predpisov, in ko ni mogoče uporabiti določb, ki veljajo za primerljive zadeve, sodnik odloči na podlagi splošnih načel pravnega reda v državi (2. odstavek 3. člena Zakona o sodiščih) in v konkretnem primeru je to načelo pravne države iz 2. člena Ustave v zvezi z 3. odstavkom 64. člena ZUS-1, ki pravi, če sodišče upravni akt odpravi, vrne zadevo organu v ponoven postopek, kar pomeni, da se zadeva

vrne v stanje, v katerem je bila, preden je bil odpravljen izpodbijani akt. V ponovnem postopku bo morala tožena stranka v z umikom zahtevka prizadete stranke ravnati po določbah 134. in 135. člena ZUP. Tožena stranka je dolžna izdati nov upravni akt v 30 dneh od prejema sodbe, pri tem pa je vezana na pravna stališča sodišča (4. odstavek 64. člena ZUS-1).

Obrazložitev k drugi točki izreka:

8. Sodišče v tem upravnem sporu glede na koncept upravnega spora iz 1. poglavja ZUS-1 ni odločalo o pravici, obveznosti ali pravni koristi v sporu polne jurisdikcije. Zato sodišče ne more o zahtevku tožeče stranke o stroških postopka odločiti po določilu 1. odstavka 25. člena ZUS-1. Po določbi 3. odstavka 25. člena ZUS-1, če je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani akt odpravilo, se tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov skladno s pravilnikom, ki ga izda minister za pravosodje, vendar pa po tem določilu, prisojeni znesek plača toženec in ne prizadeta stranka, četudi je prizadeta stranka v konkretnem primeru šele v upravnem sporu umaknila zahtevek in je s tem povzročila nadaljevanje postopka iz upravne v sodno fazo. Izdaja začasne odredbe v upravnem sporu, ko gre za dostop do informacije javnega značaja, je namreč posledica ustaljene upravno-sodne prakse v zvezi z določbo 3. odstavka 10. člena ZInfP in ne morebiti stroge presoje težko popravljivih posledic v vsakem posamičnem primeru, kar bi prizadeta stranka morala vedeti. Zaradi tega ne bi bilo v skladu z načelom pravne države, ki lahko zajema tudi načelo pravičnosti, če bi tožena stranka morala poravnati stroške postopka tožniku. Zato je sodišče glede stroškovnega zahtevka uporabilo analogijo z določbo 4. odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, če se postopek ustavi, nosi vsaka stranka svoje stroške postopka. Ker iz sodbe izhaja, da bo morala tožena stranka v ponovnem odločanju postopek ustaviti, je sodišče z uporabo metode *argumentum a simili ad simile* v tej pravni praznini odločilo, da vsaka stranka nosi svoje stroške v zvezi z upravnim sporom.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo ni pritožbe (1. odstavek 73. člena ZUS-1)

Ljubljana, 9. oktober 2013

Predsednik senata:

mag. Damjan Gantar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe: